

STERREN

Het luchtbedje waar ik op lig kraakt, terwijl ik me voor de zoveelste keer omdraai. Mijn rug doet pijn. Dat is ook niet zo raar na twee weken hier slapen. Twee weken al. Mama is al twee weken weg. Ik hoor Noah onrustig ademen in zijn slaap. Ik kijk rond in het kamertje dat wordt verlicht door het zwakke licht van straatlantaarns in onze straat. Op de grond ligt een onopgeruimde puzzel met honderd stukjes, waar Noah dagenlang mee bezig is geweest. In de kast liggen prentenboeken en aan het haakje van deur hangt de medaille die hij heeft verdiend op de sportdag van school. De *glow in the dark* sterren die op het plafond plakken, glimmen van trots. Iedere keer als Noah iets goeds of bijzonders had gedaan, kreeg hij zo'n ster. Sommige sterren zijn afgebroken. Maar de sterren zijn goede herinneringen en dus blijven ze allemaal hangen.

Een klein zuchtje wordt aan de linkerkant van mijn gezicht de lucht ingeblazen. Ik luister naar de stilte die volgt. 'Jurre?', fluistert Noah, 'Ik kan niet slapen.'

Ik denk na over mijn antwoord. 'Echt niet?', vraag ik hem dan op allerzachtste toon. 'Echt niet', bevestigt hij. 'Wil je bij me komen liggen?'

Een zucht van vermoeidheid glipt uit mijn mond. Met veel gekraak sta ik op en kruip ik bij Noah in bed.

'Waarom is mama weg?', vraagt hij. Dit is de eerste keer sinds haar vertrek dat Noah erover wil praten. 'Weet ik niet', zeg ik.

'Hield ze niet meer van ons?', zegt hij op angstige toon.

'Nee dat is het niet', zeg ik, 'ze moest weg.'

'Maar waarom dan?', vraagt hij, nog steeds onbegrijpend wat ik bedoel.

'Weet ik niet Noah, sorry.'

'Ik mis mama, zou ze ons missen denk je?'

De donkerbruine oogjes van de zesjarige staren me aan.

'Ja dat denk ik wel', zeg ik.

'Hebben ze daar ook "Taco Donderdag"? Want dat is haar lievelings.'

'Ik hoop het wel, en anders zorgt zij ervoor dat er een "Taco Donderdag" komt, voordat wij komen.'

'Maar wanneer gaan wij dan?'

'Nu nog niet, misschien later wel.'

'En als ze verdrietig is, wie maakt haar dan blij als wij er niet zijn?'

'Ik denk dat de sterren dat doen, want wij zien de sterren, en mama is daarboven bij de sterren, dus we zijn dichtbij haar.'

Dan gaat Noah overeind zitten, klimt uit bed en kijkt uit het raam. Hij mompelt iets over wolken. Op zijn tenen loopt hij naar zijn bureau waar z'n schooltas staat en gooit deze leeg op de grond. Zijn knutselwerkjes en potloden liggen verspreid over de vloer, maar dat lijkt hem niks uit te maken. Hij loopt naar het bed en gaat erop staan. Één voor één haalt hij de sterren van zijn plafond en stopt ze in zijn rugzak. Zelfs de afgebroken sterren. Als hij klaar is doet hij zijn schoenen en zijn jas aan, geeft mij ook mijn schoenen en jas en gebaart dat ik me moet aankleden. Zijn kleine handje pakt de mijne stevig vast en leidt me naar de trap. We schuifelen de trap af en als we bij de deur van de achtertuin aankomen, draait hij de zware deur open en loopt naar buiten. Ik loop achter hem aan. Hij kijkt naar de lucht en ik zie het ook: de sterren zijn achter wolken verstopt. Stuk voor stuk legt hij de sterren op de grote tafel in de tuin en gaat erop staan. 'Mama,' fluistert hij, zonder z'n blik van de lucht af te wenden, 'vandaag ik geef mijn sterren aan jou.'

Beeld: Eliza Bordeaux